

200705448/1.

Datum uitspraak: 9 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/58775 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 4 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 januari 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder gelijktijdige wijziging van de aan die vergunning verbonden beperking afgewezen.

Bij besluit van 7 november 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift als grief I is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief II klaagt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen, dat de minister het standpunt heeft kunnen innemen dat geen sprake is van inmenging in het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), omdat de weigering appellant verblijf hier te lande toe te staan er niet toe strekt een verblijfstitel te ontnemen die hem tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven hier te lande in staat stelde, nu de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet was verleend met als doel gezinsleven hier te lande mogelijk te maken. Volgens appellant heeft de rechtbank daarmee miskend dat voor de toetsing aan artikel 8 van het EVRM niet bepalend is met welk doel de verblijfsvergunning was verleend, maar relevant is of deze hem feitelijk in staat stelde familie- of gezinsleven uit te oefenen.

2.2.1. De grief slaagt. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 23 maart 2007 in zaak no. 200607511/1;

JV 2007/186) wordt inmenging in het recht op respect voor het familie- of gezinsleven niet slechts dan aangenomen als de in te trekken of niet te verlengen verblijfstitel was verleend met het oogmerk het familie- en gezinsleven mogelijk te maken, maar in het algemeen ook indien een verblijfstitel wordt ontnomen, die de vreemdeling feitelijk tot uitoefening van het familie- en gezinsleven in Nederland in staat stelde. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 7 november 2006 alsnog ongegrond verklaren. Daartoe wordt het volgende overwogen.

2.3.1. Appellant heeft in beroep aangevoerd dat hij een relatie heeft met een Nederlandse vrouw (hierna: de vrouw) en dat terugkeer naar zijn land van herkomst een schending oplevert van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

In het verslag van de hoorzitting van de ambtelijke commissie van 5 september 2006 is vermeld dat appellant desgevraagd heeft verklaard dat hij ongeveer drie tot vier maanden een vaste relatie heeft met de vrouw. Hij heeft aanvankelijk geen antwoord kunnen geven op de vraag wat de naam van de vrouw is. Na raadpleging van zijn mobiele telefoon kon hij haar voornaam noemen. Voorts heeft appellant geen antwoord kunnen geven op de vraag waar de vrouw werkt. Hij heeft verder verklaard dat hij in de weekenden met de vrouw uitgaat en haar ongeveer drie dagen per week ontmoet.

De Afdeling is van oordeel dat hiermee onvoldoende is aangetoond dat appellant en de vrouw familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitoefenen. Reeds hierom is van een schending van dit artikel bij terugkeer van appellant naar het land van herkomst geen sprake.

2.3.2. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekkelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen diensgevolge buiten het geding.

2.4. De staatssecretaris wordt op na te melden wijze in de proceskosten veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 4 juli 2007 in zaak no. AWB 06/58775;
- III. verklaart het door appellant bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep opgenomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- V. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 214,00 (zegge: tweehonderdveertien euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

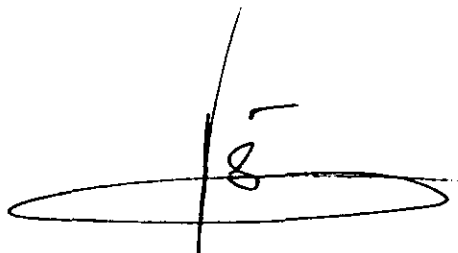
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 oktober 2007

404.

Verzonden: 9 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line crosses the middle of the oval. To the right of the vertical line, there is a stylized 'S' or 'V' shape with a small horizontal tick at the top.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIFT

II

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/58775 BEPTDN BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Angolese nationaliteit,
IND dossiernummer 0106.25.8164,
eiser,
gemachtigde: mr. J. Hofstede, advocaat te Almelo;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. F.W.A. Croonen, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 7 juli 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend om de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling (amv)' te verlengen en te wijzigen in de beperking 'voortgezet verblijf'. Bij besluit van 18 januari 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 9 februari 2005 is daartegen bezwaar gemaakt.

Op 5 september 2006 is eiser door een ambtelijke commissie gehoord. Hiervan is een verslag opgesteld.

Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 7 november 2006 ongegrond verklaard. Bij brief van 30 november 2006 is daartegen beroep ingesteld.

Teneinde uitzetting hangende de beroepsprocedure te voorkomen heeft eiser bij verzoekschrift van 30 november 2006 bij de voorzieningenrechter van de rechtbank een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. Dit verzoek staat geregistreerd onder Awb 06/58776 BEPTDN VO.

Zaaknummer: Awb 06/58775 BEPTDN BE

blad 2

Het beroep is ter zitting van 19 juni 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

De rechtbank stelt vast dat het geschil zich beperkt tot de vraag of verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten de geldigheidsduur van de aan eiser verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het beleid voor amv'ers niet te verlengen en aan eiser geen verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf' te verlenen.

Ingevolge artikel 3.51, eerste lid onder c, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.

Ingevolge het tweede lid van voormeld artikel kan de verblijfsvergunning onder de beperking 'voortgezet verblijf' worden verleend, indien in de in het eerst lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke vergunning.

In paragraaf B16/5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is opgenomen dat op grond van artikel 3.51, eerste lid, onder c, Vb 2000 aan een amv'er op aanvraag een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' kan worden verleend, indien:

- a. hij drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als amv'; en
- b. hij nog minderjarig is; en
- c. hij ook overigens nog voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning op grond van het bijzonder beleid voor amv'ers; en
- d. er overigens geen gronden voor weigering zijn.

Ingevolge artikel 3.56, eerste lid, Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd bedoeld in artikel 14 van de Wet onder een beperking verband houdende met verblijf als amv worden verleend aan de amv'er:

- a. wiens aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel is afgewezen anders dan met toepassing van artikel 30 van de Wet;
- b. die zich naar het oordeel van verweerder niet zelfstandig kan handhaven in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, en
- c. voor wie naar het oordeel van verweerder, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

Eiser merkt op dat het beleid ten aanzien van Angolese minderjarige asielzoekers bij het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2003/64 met ingang van 1 januari 2004 weliswaar dusdanig is gewijzigd dat adequate opvang aanwezig wordt geacht in de vorm van het opvanghuis Mulemba, maar dat de aan hem verleende verblijfsvergunning op grond daarvan nimmer is ingetrokken. Hij stelt dan ook dat ten onrechte en in strijd met het vertrouwensbeginsel verweerder de door hem ingediende aanvraag tot wijziging van de beperking van de verblijfsvergunning heeft afgewezen.

Zaaknummer: Awb 06/58775 BEPTDN BE

blad 3

Gelet op de TBV 2003/64, welke op 1 januari 2004 in werking is getreden, is de rechtbank van oordeel dat eiser op dat moment reeds op de hoogte had kunnen zijn van het feit dat er adequate opvang in Angola aanwezig is en dat hij derhalve op de hoogte was dan wel had kunnen zijn van het gegeven dat hij niet langer voldeed aan de voorwaarden waaronder zijn verblijfsvergunning was verleend.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de verwachting van eiser, dat hij in het bezit zou worden gesteld van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf, enkel door hemzelf is ingegeven. Naar het oordeel van de rechtbank had eiser aan de gang van zaken in dezen niet het vertrouwen kunnen ontleenen dat aan hem een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf zou worden verleend.

Voor zover eiser stelt dat de beleidswijziging eerst bij uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 1 november 2005 (200504185/1) inhoudelijk is getoetst, overweegt de rechtbank dat dit niet leidt tot een ander oordeel. Immers, de regeling zoals opgenomen in TBV 2003/64 trad twee dagen na de dagtekening van de Staatscourant waarin zij is geplaatst in werking. Derhalve was de beleidswijziging op 1 januari 2004 van kracht.

Ingevolge artikel 3.52 Vb 2000 kan, in andere gevallen dan vermeld in de artikelen 3.50 en 3.51 Vb 2000, de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel 1, Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van de minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

In paragraaf B16/7 Vc 2000 is hieromtrent opgenomen dat indien de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op grond van artikel 3.51 Vb 2000, in individuele gevallen op grond van klemmende redenen van humanitaire aard voortgezet verblijf worden toegestaan op grond van artikel 3.52 Vb 2000. Bijzondere individuele omstandigheden kunnen worden aangenomen, indien:

- a. de vreemdeling tot zijn meerderjarigheid in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als amv'; en
- b. hij drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning; en
- c. hij gedurende zijn verblijf in Nederland steeds voldeed aan de voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning op grond van het bijzonder beleid voor amv'ers.

Eiser stelt zich op het standpunt dat zijn belangen zwaarder dienen te wegen dan het algemeen belang, mede gelet op het door verweerder opgewekte vertrouwen door niet eerder tot intrekking van de verblijfsvergunning over te gaan. Hij heeft tijdens zijn jarenlange verblijf in Nederland een nieuw leven opgebouwd, hetgeen zwaarder dient te wegen. Eiser is van mening dat verweerder in elk geval eerder gebruik had dienen te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid.

De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit zowel in het kader van artikel 3.52 Vb 2000 als in het kader van artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb) een belangenafweging heeft gemaakt.

Met betrekking tot het beroep op artikel 3.52 Vb 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Op grond van de tekst van artikel 3.52 Vb 2000 is de rechtbank van oordeel dat dit artikel gezien

Zaaknummer: Awb 06/58775 BEPTDN BE

blad 4

kan worden als een uitzonderingsbepaling voor de situatie waarin weliswaar geen verblijfsvergunning kan worden ontleend aan de artikelen 3.50 en 3.51 Vb 2000, maar er desalniettemin aanleiding is een verblijfsvergunning te verlenen, namelijk omdat van de desbetreffende vreemdeling 'naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat'.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich, gelet op de belangen als door eiser gesteld, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet is gebleken dat van eiser wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden Nederland te verlaten. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat hij hier te lande is ingeburgerd, hij hier een nieuw bestaan heeft opgebouwd door een opleiding te volgen en een vriendenkring te hebben en hij in Angola geen familie heeft, heeft verweerder in redelijkheid mogen overwegen dat eiser hierin niet verschilt van een groot aantal van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf wordt toegestaan. Dat de situatie voor eiser in het land van herkomst minder gunstig is dan in Nederland, is geen reden om in afwijking van het beleid verblijf toe te staan.

Voor zover eiser een beroep doet op artikel 4:84 Awb overweegt de rechtbank dat verweerder naar aanleiding van de door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien de aanvraag in te willigen in afwijking van het beleid.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) heeft een ieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Het tweede lid van voorengenoemd artikel bepaalt dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Eiser heeft tijdens de hoorzitting verklaard dat hij op dat moment sedert drie à vier maanden een relatie heeft met . Voor zover eiser hiermee een beroep doet op artikel 8 EVRM is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft mogen overwegen dat geen sprake is van inmenging in het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM, nu de weigering eisers verblijf hier te lande toe te staan er niet toe strekt een verblijfstitel te ontnemen die hem tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven hier te lande in staat stelde. Eiser was weliswaar in het bezit van een verblijfsvergunning regulier, doch deze verblijfsvergunning was niet verleend met als doel gezinsleven hier te lande mogelijk te maken.

Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 8 EVRM in de zin van het recht op privéleven oordeelt de rechtbank dat verweerder op goede gronden heeft mogen overwegen dat de weigering om aan eiser voortgezet verblijf hier te lande toe te staan geen schending van het recht op eerbiediging van het privéleven als bedoeld in artikel 8 EVRM betekent. Weliswaar is in dit geval sprake van inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, maar deze inmenging is gerechtvaardigd in het belang van het economisch welzijn van Nederland, welk belang wordt bedoeld in het tweede lid van artikel 8 EVRM. Het persoonlijk belang van eiser is gelegen in het feit dat hij zijn privéleven hier te lande wil voortzetten. Hij is op 14-jarige leeftijd in Nederland gekomen, heeft een opleiding gevolgd en een beroep geleerd. Daarnaast heeft hij een bestaan opgebouwd bestaande uit een nieuwe vrienden-/kennissen-

Zaaknummer: Awb 06/58775 BEPTDN BE

blad 5

kring, een relatie, een woning en vrijetijdsbesteding. Verweerder heeft hiertoe mogen overwegen dat afwegen van die belangen, onder verwijzing naar hetgeen is overwogen bij de toetsing aan artikel 3.52 Vb 2000, in dit geval leidt tot het oordeel dat in redelijkheid meer gewicht kan worden toegekend aan het algemeen belang dan aan het persoonlijke belang van eiser.

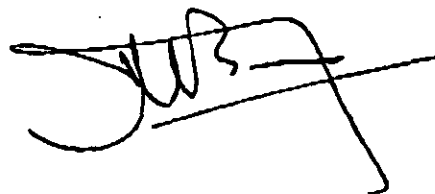
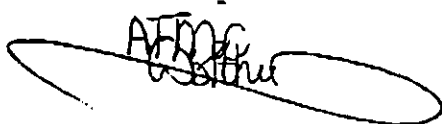
Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van A.F.M.C. Wolthuis als griffier in het openbaar uitgesproken op 4 JUL 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage [geen hoger beroep in visum zaken].

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat.

Afschrift verzonden: 4 JUL 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Toevoeging is aangevraagd.

HOGER BEROEPSCHRIFT:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
01 AUG 2007	
ZAKENR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE.

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op afkomstig uit Angola, IND-nr. 0106.25.8164, wonende te verder te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te 7602 JP Almelo, aan de Ootmarsumestraat nr. 104 (Postadres: Postbus 850, 7600 AW Almelo), ten kantore van de advocaat en procureur Mr J. Hofstede, die in deze door appellant bepaaldelijk tot gevolmachtigde is gekozen en als zodanig zal optreden alsmede door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd om voor hem onderhavige hoger beroepsprocedure aanhangig te maken.

Dit beroep is gericht tegen **DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE (STAAT DER NEDERLANDEN)**, zetelend te 's-Gravenhage, verder te noemen verweerder.

1.
Appellant heeft op 7 juli 2004 een aanvraag ingediend om de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' te wijzigen in de beperking "voortgezet verblijf".
2.
Op 18 januari 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen, tegen welk besluit namens appellant bezwaar is aangetekend. Bij besluit van 7 november 2006 is het bezwaar ongegrond verklaard.
3.
Op 30 november 2006 is daartegen namens appellant beroep aangetekend, welk beroep bij uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, d.d. 4 juli 2007, Awb-nr. 06/58775 BEPTDN/BE, ongegrond is verklaard. Een afschrift van de uitspraak is bijgevoegd.
4.
Appellant kan zich met voormelde uitspraak niet verenigen, om welke reden hij bij deze hoger beroep instellen bij Uw College.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

5.

Appellant verzoekt Uw college het door en namens hem in eerste aanleg gestelde als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

6.

Appellant wenst tegen voormelde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren.

Grief I:

Ten onrechte heeft de Rechtbank (pagina 3 - bovenaan) overwogen: *"Gelet op de TBV 2003/64, welke op 1 januari 2004 in werking is getreden, is de rechtbank van oordeel dat eiser op dat moment reeds op de hoogte had kunnen zijn van het feit dat er adequate opvang in Angola aanwezig is en dat hij derhalve op de hoogte was danwel had kunnen zijn van het gegeven dat hij niet langer voldeed aan de voorwaarden waaronder zijn verblijfsvergunning was verleend.*

.....van oordeel dat de verwachting van eiser, dat hij in het bezit zou worden gesteld van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf, enkel door hemzelf is ingegeven. Naar het oordeel van de rechtbank had eiser aan de gang van zaken in deze niet het vertrouwen kunnen ontleenen dat aan hem een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf zou worden verleend.

Voorzover eiser stelt dat de beleidswijziging eerst bij uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (..) van 1 november 2005 (200604185/1) inhoudelijk is getoetst, overweegt de rechtbank dat dit niet leidt tot een ander oordeel... .."

Toelichting:

7.

Appellant is van mening dat de Rechtbank het bij appellant opgewekte vertrouwen, als gevolg van het feit dat verweerder na inwerkingtreding van de beleidswijziging neergelegd in TBV 2003/64 nimmer is overgegaan tot het intrekken van de aan hem verleende ama-vtv, miskent.

Appellant is gedurende de periode van 25 juni 2001 tot 4 juli 2004 in het bezit geweest van een verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'. Deze verblijfsvergunning is laatstelijk op 25 juni 2003 verlengd en verweerder is nimmer op enig tijdstip, ondanks de beleidswijziging, tot intrekking van de verblijfsvergunning overgegaan.

Op grond daarvan heeft appellant in alle redelijkheid er op kunnen vertrouwen dat in zijn voortgezette verblijf werd ingestemd. Zulks temeer appellant op 4 juli 2004 de 18-jarige leeftijd heeft bereikt en op dat moment gedurende een periode langer dan drie jaren in het bezit was geweest van de aan hem verleende verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' en dientengevolge aan de voorwaarden neergelegd in artikel 3.51 lid 1 Vb voldeed.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Het bij appellant opgewekte vertrouwen is dan ook niet, zoals door de Rechtbank is overwogen, enkel door appellant zelf ingegeven, maar is veroorzaakt door het handelen cq. niet handelen van verweerder alsmede het gevolg van het feit dat de beleidswijziging eerst bij uitspraak van Uw Afdeling d.d. 1 november 2005 is gesanctioneerd. In de voormelde overweging miskent de Rechtbank dan ook de strekking van het vertrouwensbeginsel, alsmede de strekking van het rechtszekerheidsbeginsel nu appellant er op mag cq. heeft mogen vertrouwen dat hij de met een verblijfsvergunning gepaard gaande rechten ook geldend kan maken.

Grief II:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen (pagina 4, 5^e alinea): *"Voor zover eiser hiermee een beroep doet op artikel 8 EVRM is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft mogen overwegen dat geen sprake is van inmenging in het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM, nu de weigering eisers verblijf hier te lande toe te staan er niet toe strekt een verblijfstitel te ontnemen die hem tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven hier te lande in staat stelde. Eiser was weliswaar in het bezit van een verblijfsvergunning regulier, doch deze verblijfsvergunning was niet verleend met als doel gezinsleven hier te lande mogelijk te maken."*

Toelichting:

8.

De Rechtbank miskent daarmee de strekking van artikel 8, tweede lid, EVRM althans en in elk geval de interpretatie die daaraan in haar jurisprudentie door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens is gegeven. Immers bij de vraag of er sprake is van inmenging in de zin van artikel 8 lid 2 EVRM ten aanzien van het recht op familie- en gezinsleven (family-life) is niet het doel waarvoor de verblijfstitel is verleend doorslaggevend, maar de omstandigheid dat de vreemdeling – voorafgaand aan het bestreden besluit – over een verblijfstitel beschikte waardoor hij feitelijk in staat was gezinsleven uit te oefenen.

Voormeld uitgangspunt volgt ook uit de uitspraak van Uw Afdeling d.d. 30 oktober 2006, nr. 200601511/1.

Nu de Rechtbank niet dit uitgangspunt heeft genomen bij de toetsing van het in beroep bestreden besluit, heeft de Rechtbank een onjuiste betekenis gehecht aan voormeld artikel, alsmede aan de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens en de jurisprudentie van Uw Afdeling.

Conclusie:

9.

Gelet op hetgeen hiervoor is aangevoerd kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven.

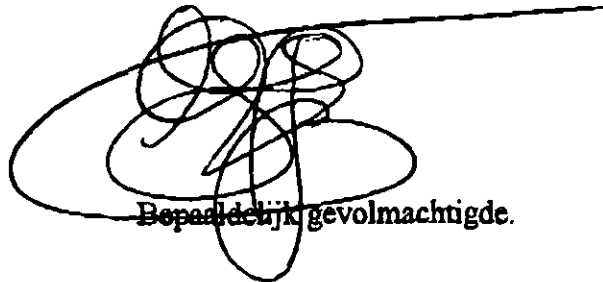
Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

REDENEN WAAROM:

Appellant Uw College verzoekt de uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Almelo, d.d. 4 juli 2007 (Awb 06/58775 BEPTDN BE), te vernietigen en, doende wat de Rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep gegrond te verklaren en de in beroep bestreden beschikking van 7 november 2006 te vernietigen alsmede te bepalen dat verweerder een nieuwe beschikking dient te nemen met in achtneming van hetgeen door Uw College is overwogen, een en ander met veroordeling van verweerder/de Staat in de kosten van het geding.

Almelo, 1 augustus 2007

Bepaaldelijk gevolmachtigde.

Bijlagen:

1. uitspraak Vreemdelingenkamer Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 4 juli 2007, Awb 06/58775 BEPTDN BE;
2. uitspraak ABRS d.d. 30 oktober 2006, nr. 200601511/1.